

Pimeä ulottuvuus

- Illuusiolle puoliso

PEKKA KARI

PIMEÄ ULOTTUVUUS

Pekka Kari

Pimeä ulottuvuus

- Illuusiolle puoliso

© 2024 Pekka Kari

Kannen kuva: Pekka Kari

Taitto: Mainospihlaja Ky

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7069-6

1 Se puhalsi hengen minuun!

- Sanomatta sanaakaan - elin

- Ne kaksi ”reissua” muuttivat elämäni. - Kumpikin kerroillaan. Molemmat tapahtuivat suolla! - Paikka oli sama ja tuttu jo lapsuudesta.

- Minä mietin tänään... - Mitä tapahtui niiden jälkeen?

- Elämäni muuttui - lopullisesti!

- Oikeastaan kertoja oli neljä. Kaksi lyhyttä käyntiä jo pari vuotta aiemmin ja näiden lisäksi käynnit nuorena vielä, mutta viimeksi mainitut eivät liittyneet noihin kahteen ”reissuun”.

- Mutta jotain minusta jäi sinne noilla ”pitemmillä” päiväkausia kestäneillä aamukävelyillä.

- Ja jotain toin ehkä mukaanani?

- Muuta kuin lakkoja!

- Tyhjyyden... - Alkuun! - Mutta jotain mitä kannoin tyhjyyden keskelläkin mukaanani... - Sisälläni.

- Jotain näkymätöntä, joka koski vain omaa sisintäni. - Suo imi jotain pois - sisuksiinsa.

- Mutta se mitä sain sen ”pois imeytyneen” tilalle on jotain aivan muuta kuin, mitä voit saada toreilta.

- Ensimmäinen ”pitempi” kävely sai minut eristäytymään viikoiksi maailmalta.

- Tai päin vastoin?

- En tiedä?

- Mutta paikka oli aina suonut minulle lohtua kun mieleni oli musta! - Siitä mieleeni tulee se kerta peiton alla nuorena, ja se toinen baarissa, se jolloin tiesin olevani ”edesmennyt”. - Ajattelen noin lapsuuteni päättymisestä. - Ja tiedän tässä kohtaa syyt paremmin, sen miksi hakeuduin noiden kertojen jälkeen suon laidalle ikään kuin puhdistautumaan...
- Tuntien, että jotain puuttui... - Sen tilalla pelko ja jotain muuta - jotain pimeää! - Luonto siellä, suo ja tutut maisemat antoivat minulle voimaa sen pimeyden sijaan...

- Ja muistan kuinka ne maisemat puhuttelivat minua konkreettisesti silloin niillä kahdella ”pitemällä” kävelyllä, eri vuosina. - Puhuttelivat, kohdillaan... - Tiesin aina, että seuraavalla mättäällä on uutta tulossa. - Ja välillä tuntui ikään kuin olisin kävellyt postikortissa sen seesteisen maiseman keskellä. - Vaikka ensimmäisellä kerralla pelkäsin!

- Nykyään en enää mitään!

- Niiden syiden takia. - Suo oli kuin osa minua.
- Ja minä sitä! - Tuntui... - Tuntuu vieläkin! - Ja ne tarinat, joita kirjoitin päiväkirjaani silloin, myös niiden merkityksen näen paremmin nyt. - Kuin ikuisuuden kannalta! - Kuin Gobin autiomaa paikallaan ikuisuudessa.

- Ei...! - Huono vertaus!

- Gob on varmaan ollut jotain muuta joskus?
- Mutta siellä se seisoo, makaa, tai sijaitsee, on...
- Mitä ikinä? - Kuin ikuisen kuiva maapläntti pla-

neetalla kaivaten vettä, joka menisi hukkaan siellä. - Koska vettä tarvittaisiin varmaankin vedenpainsumuksen verran, että tuo paikka heräisi henkiin.

- Joten pisarat eivät riitä siellä?

- Mutta se mitä sen kamaran alla on? - Gobissa...

- Yhteys suohon...?

- Ei, ajatus karkaa liian kauas! - Huono anekdootti!

- Mitä ihminen etsii?

- Etsiikö ylipäättään... - Mitään...?

- Ei!

- Pitääkö edes...?

- Hah! - Miten elää elämää? - Se on se mitä ihminen etsii!

- Jos miettii sitä ollenkaan? - Ja elää vaan! - Miten elää...? - Elämää!

- Lue filosofiaa on vastaus!

- Valkeat hampaat, unelmani - toteutunut silloin aiemmin jo!

- Olen onnellinen elämässäni! Minulta ei puutu mitään! - Ja jos puuttuu. - Saan sen!

- Se vaatii keskittymistä, päätöksentekokykyä ja valikoimiskykyä...!

- Katson sytkäriä kädessäni. - Se on oranssi. - Se on väri.

- Tänään... - Muistini pomppaa erääseen nuoruuden ajanjaksoon. - Silloin kärsin...

- ”Tiedottomuudesta”, tiedon puuttumisesta ja yksinäisyys oli läsnä... - Miltei joka puolella. Olin joutunut ”vahingossa” paikkaan, jossa en halunnut olla.
- Vaikka sinne olin hakeutunutkin.
 - Se valinnoista!
 - Se juhannuksen ”toivoton” yöauringonpaiste siellä ohuen verhokankaan läpi. - Se oli hailakan beesi verho. - Miltei väritön. - Väri! - Niin kuin elämäni tuolloin. - Kulahtaneena se verho roikkui siinä ikkunalla näkösuojaksi, lähinnä - ohut... Kuin todellisuuden ja minun välissä silloin - minulle!
 - Niin metsä vastaa kuin sille huudetaan! - Sanotaan! - Minä en huutanut! - Minä itkin sisältä silloin. Mihinkään en päässyt pakoon - sitä tunnetta!
 - Öistä juhannusaurinkoa!
 - Mutta suolla olin turvassa sittemmin kun sinne sen verhon ääreltä hakeuduin!

2 Kirjoittaminen - Klisee

- Kaikki kirjoittamani... - En tiedä? - Tulee muistoista - kai?

- Mozart... - Mietin hänen elämänsä.

- En vertaa sitä omaani - mitenkään. Kunhan mietin.

- Kaikki mieltymykseni...

- Ei, en halua miettiä sitä nyt!

- Siellä on paljon hyvää menneisyydessä. - Väri-
käästä... - Iloja... - Joista osa on ajan kuluessa saanut
ikävän leiman.

- Kaiken kun olisi tajunnut silloin!

- Hyhnh! - Kliseistä!

- On tylsää, tavallaan, katsoa maailmaa silmiin nykyään. Näen ihmisen silmistä missä hän menee - todellisuudessa. - Se latistaa jotain! - Vaikka tiedän syyt sille!

- Niin vähän on minulle siinä avaruudessa.

- Ja silti kaikki! - Tarpeellinen!

- Se mistä unelmoin!

- Vaikka se ei ole tarvekalu... - Unelma tai avaruus.

- Suhteista on kysymys! Se on matematiikkaa - tarkoitan! - Ei muuta!

- En jaksa miettiä... - Minulle riittää kaikki! - Tar-

peellinen! - Kunhan vain elän! ja pidän mieleni hyvänä.

- Se suhteista!

- En pidä matematiikasta! - Tai rakastan sen loogisuutta - sitä!

- Mutta en pidä... Laskemisesta!

- Muistan kun haukkasin siellä suolla mustikan lehdestä palasen tunteakseni metsän maun.

- Muistan Ranskan, Egyptin prinsessan Nefertiten ja katakombit ja USA:n sisällissodan!

- Se on historiankirjoissa, mitä tapahtui.

- Ja muistan tulevaisuuden!

- Se on kirjoitettu lehtien loppuihin!

- Gobin janotessa vettä?

- Janoako se?

- En tiedä?

- Tietääkö kukaan?

- Luulen, että tietää? - Maa! - Mutta ei kerro!

- Kai se järjestää sinne sitä jos tarvitaan?

- Ellei ihminen omista vettä sitä ennen?

- Homma päätyisi silloin käräjille varmaan!

- Rousseauta tarvittaisiin lakimieheksi!

- Entä se luonnonlaki?

- En muista!

- Mies ja nainen vetävät toisiaan puoleensa. - Bipolariteetti. - Oswald Spengler näki tulevaisuuden?

- Niin kuin Marx tai Orwell?

- Se siitä!

- Miksi televisiossa pyörii vielä mainos?

Pimeä ulottuvuus

- Illuusiolle puoliso

PEKKA KARI

- Nefertite... - Oletko lähempänä kuin arvaankaan?

- Et... - Nefertite!

- Olitko vain heijastus kuolemastani?

- Rakastan sinua Nefertite! - En tiedä miksi?

Ympärillään addiktiivisen ihmisen itse rangaksi karsima maailma Ville istuu keittiön pöydän ääressä jos ei hengaa ostarilla kavereidensa kanssa. Hänellä on oma koti ja takana kipeä ero, mitä vatvoa.

Maaailma pysyy kasassa oluella ja kavereiden voimalla.

Väliin viimeisillä voimilla.

Mutta hän ei ole luovuttanut!

Hänellä on tukenaan veli, Matteus ja Onni, kuvitteelliset ystävät ja ajatus muusta!

Joskin tämä hänen ex:änsä on muinaisen Egyptin faaraon tytär Nefertite...

ISBN: 978-952-807-069-6

9 7 8 9 5 2 8 0 7 0 6 9 6